

A Győri Ítéltábla a Dr. Székely Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** az Óvári Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r., II.r., III.r., IV.r. alperesek** ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása és járulékai iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2017. március 27. napján kelt 15.P.20.933/2016/10. számú ítélete ellen az I.r. alperes által 12. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a felperes keresetét elutasítja és mellőzi az I.r. alperest a felperes javára 18.000 (tizennyolcezer) forint perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. alperesnek 88.000 (nyolcvannyolcezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla a felperesnek a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét elutasítja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes és II.r. alperes, mint adósok és zálogkötelezettek, a II. és III.r. alperesek, mint zálogkötelezettek és az I.r. alperes, mint hitelező és zálogjogosult között, 2005. december 12-én deviza alapú kölcsönszerződés jött létre, mely kölcsön biztosítására, a felek ugyanezen a napon jelzálogjogot alapító külön szerződést is kötöttek.

A kölcsönszerződés I. 4. pontja az alábbi rendelkezéseket is tartalmazza: „Felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot. Ennek megfelelően a kölcsön és járulékai nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az Adós Banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak. Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékai, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a Bank felkérésére az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és

nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják."

A felperes módosított keresetében a kölcsönszerződés I.4. pontja fenti rendelkezése érvénytelenségének megállapítását kérte, annak tisztességtelen tartalma miatt. Álláspontja szerint a közjegyzői tanúsítványról szóló rendelkezések egyoldalúan felhatalmazzák arra az I. r. alperest, hogy az adós teljesítését szerződésszerűnek elfogadja-e, kizárja annak a lehetőségét, hogy felek a fennálló tartozás összegéről egyeztessenek. Az alperesnek ezen felhatalmazás alapján lehetősége van arra, hogy hitelesnek tekintett adatairól közjegyzői okiratot állíttasson ki, amit végrehajtási záradékkal lehet ellátni. Az alperes ezzel indokolatlan helyzeti előnybe kerül, mivel az adós, csak az általa kezdeményezett végrehajtás korlátozási, vagy megszüntetési perben bizonyíthatja igazát, tisztességtelenül megfordítva ezzel a bizonyítási terhet. Álláspontja szerint ezek a rendelkezések a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdésébe, továbbá a fogyasztói szerződések tisztességtelenségéről rendelkező 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjába ütköznek, ezért semmisek. A kölcsönszerződés kifogásolt rendelkezésének tisztességtelensége azért állapítható meg, mert felperes alávetette magát alperesi könyvekben, nyilvántartásokban foglalt számszaki adatoknak, azt hitelesnek fogadta el, mely alávetéssel lemondott arról, hogy kétségbe vonják tartozásuk összegét.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a közvetlen végrehajtás lehetőségét a felperes elfogadta, a ténytanúsítvány kiállításával nem kerül hátrányosabb helyzetbe, ez a lehetőség a bizonyítási terhet sem változtatja meg, hiszen a közokirattal szemben a felperes végrehajtás-korlátozási, megszüntetési pert kezdeményezhet, mely ügyben egyébként is neki kell bizonyítania elszámolását. A szabályozás nem fordítja meg a bizonyítási terhet a felperes hátrányára, hiszen a közokiratba foglalt szerződés, egyoldalú kötelezettségvállalás záradékolása útján a pénzügyintézetnek egyébként is lehetősége van az okirat záradékoltatására. A ténytanúsítvány kizárólag a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti végrehajthatósághoz szükséges feltétel, vagy időpont bekövetkezését tanúsítja. A felperesnek a tanúsítvány kiállítása előtt számtalan alkalommal lehetősége van az alperesi adatokat vitatni, arról egyeztetést kérni, lehetősége van adósnak a kimutatást vitatni, nincsen továbbá elzárva a végrehajtás megszüntetési, korlátozási per indításától. A II-IV. r. alperesek a keresetre érdemi nyilatkozatot nem tettek.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a módosított kereset tárgyát képező rendelkezés érvénytelenségét megállapította, a II-IV. r. alpereseket ennek türéseire kötelezte, az I. r. alperest kötelezte a felperes javára 18.000,- Ft perköltség megfizetésére.

Határozatának indokolásában a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.385/2015/6. számú ítéletére, a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.005/2015/5/III. számú ítéletére és a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.212/2015/7. számú ítéletére hivatkozással, az abban foglaltakkal egyetértve kifejtette, hogy a támadott rendelkezés a bizonyítási terhet a fogyasztó terhére megfordítja, így a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1.§ (1) bekezdés j) pontja alapján tisztességtelen.

Megítélése szerint azért minősül tisztességtelennek a kifogásolt rendelkezés, mert a pénzügyintézet nincs rákényszerítve állítása igazolására, adósok tartozásának összegét egyoldalúan, a saját adatbázisára támaszkodva kezelheti tényként. Ez olyan helyzeti előnybe hozza a pénzügyintézetet, ami indokolatlanul és a fogyasztóra hátrányos egyoldalú előnyt jelent, hiszen egyfelől a pénzügyintézetnek rendelkezésére áll egy szakapparátus, akik szakértelmével szemben a fogyasztó nem rendelkezik kellő szakmaisággal és a számításokat illetően információval, másfelől a záradékolás folytán tényként kezelendő adatokkal szemben, a fogyasztónak kell végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási pert kezdeményeznie és abban bizonyítania saját számítása megalapozottságát, továbbá alperes számításainak, adatainak helytelenségét. Az alperesnek egy végrehajtás-korlátozási, vagy

megszüntetési perben sem kell magyaráznia számítása megalapozottságát, annak módját, a számításához felhasznált adatok helytálló mivoltát, mivel elégséges arra hivatkoznia, adós alávetette magát a pénzüintézet adatainak, azok ténszerűsége megállapítható, további magyarázatot (felperes állításától eltérő állításának megalapozottságára), bizonyítást nem igényel számítása. Ezen az egyoldalú és hátrányos helyzeten nem változtat az a lehetőség, hogy végrehajtás kezdeményezése előtt adós vitathatja a pénzüintézet kimutatását, hiszen helyzete akkor sem kedvezőbb, a pénzüintézet mindvégig hivatkozhat az alávetésre, az adatok tényként elfogadottságára.

Az I. r. alperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a felperes módosított keresetének elutasítását kérte, a felperes perköltségben történő marasztalása mellett. Kérése alátámasztásaként a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. és a Győri Ítéltábla Pf.III.20.031/2017/4. számú ítéletének indokolásában foglaltakra utalt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság álláspontja helyes, a támadott kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára fordítja meg.

A záradékkal indított végrehajtási eljárást a fogyasztó megszüntetni, illetve korlátozni csak akkor tudja, ha a Pp.164.§./1/ bekezdése alapján bizonyítja a Pp.369.§. b./pontjában foglaltakat.

Főszabályként az I.r. alperest terheli a követelés pontos összegének bizonyítása, ha a tartozás megfizetése iránt pert indít. A kikötés azonban lehetőséget biztosít az I.r. alperesnek arra, hogy ezt a bizonyítási terhet a felperes terhére fordítsa.

Kifejtette azt is, hogy a Korm.rendelet 1.§. a), b) és j) pontjai alapján tisztességtelen a szerződési feltétel, mert egyoldalúan, ellentételezés nélkül az I.r. alperest jogosítja fel a szerződés alapján fennálló tartozás összegének kiszámítására, a teljesítés szerződésszerű voltának megállapítására.

Kifejtette, hogy a Ptk. tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó szabályait, valamint a Korm.rendeletet a 93/13.EGK irányelvvel, az uniós jog elsőbbségének alapul vételével kell értelmezni, az Európai Unió Bíróságának (EUB) ítélezési gyakorlatára tekintettel kell alkalmazni. Hivatkozott az EUB C-92/11."RWE Vertrieb" ítélet 58., továbbá a 26.pontjára.

A felperes álláspontja szerint a per tárgyát képező nyilatkozat a Ptk.242.§-a szerinti tartozás elismerés.

Hivatkozott az EUB C-415/11.számú „AZIZ” ítéletében kifejtettekre, hangsúlyozva, hogy a szerződési feltétel tartalma a diszpozitív szabályokból nem vezethető le, így sérti a jóhiszeműség és tisztesség követelményét.

A BDT.2015.3420, a 2017.3629, a 2017.19. és a 2018.3813. számú eseti döntéseken túl számos döntést csatolt álláspontja alátámasztására.

A fellebbezési ellenkérelmében a Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés i/ pontja alapján is tisztességtelennek minősítette a kikötést, figyelemmel arra, hogy a közjegyzői okiratba foglalás által a szerződésben foglalt teljes tartozás záradékolhatóvá válik az I.r. alperes felmondása esetén, a záradékolás után a végrehajtás megszüntetése, vagy korlátozása az adós számára a Vht.41.§./1/ bekezdésben foglaltak alapján lehetséges. Ezen rendelkezések pedig annak igazolását követelik meg, hogy a végrehajtandó követelés alaptalan, mert azt teljesítették, vagy egyébként megszűnt. Az adóst tehát ennek igazolása mindenképpen terheli attól függetlenül, hogy megtette-e a tartozás összecszerűségét előre elismerő nyilatkozatát.

A bizonyítási teher ha nem is fordul meg, de a fogyasztó hátrányára változik, az igényérvényesítés terheesebb lesz azáltal, hogy a követelés alaptalanságának, vagy a teljesítés megtörténtének igazolásával szemben áll, azt lerontja a fogyasztó által tett ténytanúsítványba foglalt elismerő nyilatkozat. Mindez tehát a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét korlátozza, de korlátozza az adóst abban a jogában is, hogy a felmondás alaposságát vitássá tegye.

A felperes kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás érdemi befejeződéséig. Az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező bírósági végzésben foglaltakra hivatkozással kifejtette, hogy az Európai Unió Bírósága előtti eljárásban hozandó érdemi döntés előkérdésnek tekinthető a jelen perben előterjesztett jogorvoslati kérelem elbírálása vonatkozásában, annak tárgya ugyanis azonos a jelen peres eljárás tárgyával. Az EUB határozata az érdemi döntésre kihat, a jelen perrel megegyező tényállás mellett ugyanannak az uniós jogi normának az értelmezése vitás. Hivatkozott a BDT.2007.1637. számú eseti döntésre, valamint a Kúria Pfv.I.122.198/2016/10. és Gf.VIII.30.412/2017/3. sz. végzésében írtakra.

Az ítélet tábla a felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét az alábbiak miatt nem ítélte alaposnak.

A Pp. 155/A §. (2) bekezdése annak a pernek a felfüggesztését követeli meg, amelyben a bíróság az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről határozott.

A Pp. 152. § (2) bekezdése és az alkalmazása körében kialakult - a 3/2005. (VI.15.) PK-KK véleményben is megjelenő - bírói gyakorlat is pusztán lehetőséget, nem pedig kötelezettséget teremt a tárgyalás felfüggesztésére.

A tárgyalás felfüggesztése iránt jogszabályból fakadó kötelezettség tehát nem áll fenn.

Azt kellett tehát az ítélet táblának vizsgálnia, hogy az ügy érdemi eldöntéséhez szükséges-e a közösségi jog értelmezése.

A 93/13 / EGK irányelv 3. cikk (3) bekezdése szerinti 1. sz. melléklet m) és q) pontjában foglaltaknak a nemzeti jogba való átültetését szolgálják a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b), i) és j) pontjában foglalt rendelkezések. Az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező bíróság lényegében arra vár választ, hogy a jelen per tárgyával lényegét tekintve azonos szerződéses rendelkezés a fenti jogszabályi rendelkezések alapján tisztességtelennek minősíthető-e.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a közösségi jog értelmezésének szükségessége ezzel kapcsolatosan a továbbiakban nem merül fel, az eljáró bíróságnak kell eldöntenie, hogy a per tárgyát képező szerződéses kikötés a Kormányrendelet hivatkozott rendelkezéseinek megfelelően tisztességtelen-e, avagy sem.

A fentiekre figyelemmel az ítélet tábla a felperes eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította és a fellebbezést érdemben - a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül - elbírálva megállapította, hogy a fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A támadott szerződési feltétel az ítélet tábla megítélése szerint - egyetértve a Kúria 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozatában kifejtettekkel - nem ütközik a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. §. (1) bekezdés j.) pontjába, továbbá az a.), b.) és i.) pontjába sem.

Az ítélet tábla érveinek lényege a következő:

1) Az adósok rendszeres tájékoztatást kaptak a tartozás nyilvántartott összegéről, ha a tájékoztatásban foglaltakat vitatták, részletes elszámolást kérhettek, akár a végrehajtás megindulását követően is.

A jelen ügyben is alkalmazandó 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése előírta, hogy folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonatot) küldeni, a számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől

számított hatvan napon belül írásban nem emelt kifogást; ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

A „elfogadottnak kell tekinteni” e jogszabályban sem értelmezhető egyfajta „biankó tartozás-elismerésként”, erre utal az a záró fordulat, hogy „ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét”.

A fél nyilatkozatához - amint arról a Legfelsőbb Bíróság az EBH2000. 309. sz. alatt közzétett határozatában egyértelműen állást foglalt - a tartozáselismerés jogkövetkezményei akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Ennek az elvárásnak csak az olyan tartozáselismerő nyilatkozat felel meg, amelyet már fennálló, összegszerűen meghatározott követelés tekintetében tettek meg. A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés viszont ilyennek nem tekinthető, e kikötés esetében ezért nem érvényesülnek a tartozáselismerés Ptk. 242. § szerinti joghatásai (Kúria 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozata).

A követelésnek tehát a hitelező általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén is a pénzügyi intézményt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek keretében milyen összegű kölcsönt, milyen feltételek mellett folyósított az adósnak, az adós mennyit teljesített, s ennek eredményeképpen mekkora az adós tartozása.

A pénzügyi intézmény ezirányú tényállításai azonban nyilvánvalóan a saját, s a fentiek szerint a legalább évenként a fogyasztó számára is közölt nyilvántartásán alapulnak. A fentiek adós általi vitatása esetén a pénzügyi intézménynek az alapul szolgáló nyilvántartások elszámolási elveit, módszerét, adatait be kell mutatnia, le kell vezetnie. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg hibás a számítása, vagy azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állításait a Pp. 164. §. (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, tehát a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell bizonyítania.

A bizonyítás fentiek szerinti menetét a perben támadott rendelkezés tehát nem befolyásolja.

2) A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése j) pontjával kapcsolatosan a tisztességtelen az lenne, ha a pénzügyi intézmény ok nélkül hárítaná át a bizonyítási terhet a fogyasztóra. A végrehajtási záradékolás esetén valóban a hitelező közlése a záradékolás alapja a tartozás összegéről, de vita esetén ez nem több, mint a hitelező nyilatkozata. Tehát e perben sem az általános szerződési feltétel vitatott rendelkezése, hanem a közokirat záradékolhatóságának törvényi konstrukciója fordítja meg a bizonyítási terhet.

Abban az esetben, ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozat alapján, annak végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a Pp. 369. §-ában foglalt tényekre hivatkozással végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert kezdeményezhet, s ennek során a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására a Pp. 164. §. (1) bekezdése értelmében ugyancsak az adós köteles.

A támadott rendelkezés nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többletterhet a fogyasztóra annál, mint ami a Pp. okirati bizonyításra irányuló, továbbá a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó (Pp. 164. §.) rendelkezéseiből, illetve a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő jogszabályi rendelkezésekből egyébként fakad.

A kikötés a Ptk. 209. §. (5) bekezdés második fordulata alapján nem minősülhet tisztességtelennek, hiszen a fenti jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg.

A rendelkezés olyan jogszabályi előírásoknak megfelelően került meghatározásra, melyek összhangban vannak a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolás útján való elrendelésének jogszabályi lehetőségével, tehát azzal a jogintézménnyel, amely az Alkotmánybíróság ide vonatkozó határozata értelmében nem alkotmányellenes, a szabályozás nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot (1423/B/2010. AB határozat, 1245/B/2011. AB határozat), s amely az Európai Bíróság C-32/14. számú ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a 93/13. EGK irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel.

3) Ugyancsak a fentebb kifejtettek irányadóak akkor, amikor nem perben kerül sor a vitára.

A végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti per megindítását megelőzően (Vht.41.§ (5) bekezdés) a Vht.41.§ (1) bekezdése alapján ugyancsak az adósnak kell okirattal valószínűsítienie, hogy a követelést teljesítette, vagy az egyéb módon szűnt meg. A bizonyítási teher kapcsán a Vht. 9.§ -a utaló rendelkezése folytán - a fentiekhez hasonló tartalommal - a Pp.164.§ (1) bekezdése az irányadó. Ha a fogyasztó kérelme alapján indul a Pénzügyi Békéltető Testület eljárása, úgy a 2013. évi CXXXIX. törvény 104.§ (2) bekezdés c/ pontja értelmében a fogyasztónak nemcsak álláspontja rövid leírását kell előterjesztenie, hanem köteles az azt alátámasztó tényeket és bizonyítékokat is szolgáltatni, illetve a törvény 104.§-a (3) bekezdése értelmében csatolnia kell azt az okiratot, illetve annak másolatát is, melynek tartalmára bizonyítékként hivatkozik.

4) A 1-3) pontban kifejtettekből adódóan - a jogszabályi rendelkezések által megszabott keretekhez képest - a per tárgyát képező rendelkezés nem korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségét, így a Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése i) pontja alapján sem minősül tisztességtelennek.

5) A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés a) pontja azt a szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő felet (azaz a perbeli esetben az alperesi pénzügyintézetet) egyoldalúan jogosítja fel a szerződés bármely feltételének értelmezésére.

A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés a szerződés értelmezésével kapcsolatos tartalommal nem bír, a szerződés értelmezése körében sem jogok, sem kötelezettségek szabályozására nem irányul, így a Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés a) pontja alapján sem minősíthető tisztességtelennek.

6) A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés b) pontja az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (azaz a perbeli esetben az alperesi pénzügyintézet) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére, megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot.

A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő fél teljesítésének szerződésszerűségét megítéljék.

Az a hivatkozás, hogy a kifogásolt rendelkezés szerint az I.r. alperes dönt az adós szerződésszerű teljesítéséről, a kifejtettek értelmében - tartalmánál fogva - nem alkalmas a fenti jogszabályi előírásban foglalt semmisségi ok megalapozására.

A kifejtettek tekintettel az ítéletábra a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán a felperes pervesztes lett, így az elsőfokú perköltség viselésére a Pp. 78. §. (1) bekezdésének rendelkezései az irányadóak. Ennek keretében az ítéletábra mellőzte az elsőfokú ítélet I.r. alperest a felperes részére 18.000,- Ft perköltség megfizetésére

kötelező rendelkezését, és a felperest kötelezte az I.r. alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdés szerint számított - a képviselő nyilatkozatára figyelemmel Áfát is magában foglaló - 40.000,- Ft összegű első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból és a lerótt 48.000,- Ft-os fellebbezési eljárási illetékből álló perköltség megfizetésére.

Győr, 2018. március 20.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Andrea sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó